

Patricia Kaas mooi, maar een beetje dubbel

★★★★☆

Gebeurtenis: theaterconcert zangeres Patricia Kaas. **Programma:** 'Kabaret', voornamelijk eigen repertoire. **Met:** danseres Stephanie Pignon en vijf man band. **Productie:** Frédéric Helbert. **Decor:** Christophe Martin, Bob Wilson en Pierre Bergé. **Choreografie:** Régis Obadia. **Kostuums:** Lanvin. **Gezien:** 17/2 De Oosterpoort, Groningen. **Publiek:** 700.

Door Jacques J. d'Ancona

Die beschaafde, gepolijste opwinding. Dat is de sfeer *avant*, het correcte geroezemoes onder liefhebbers van het Franse chanson, voordat het concert een aanvang neemt. Maar als Patricia Kaas, de soliste van de avond, opkomt, informeert ze toch even of het publiek haar verstaat. Enfin, ze zingt haar liederen, beluistert ruim anderhalf uur later aanstormend applaus en de fluitende bijval die ze met een wenkend, kietelend gebaar aanmoedigt, om in te stemmen met de verwachte toegiften.

En daar zit dan het lied *Si'l fallait le faire* in, het nummer dat ze namens Frankrijk en zichzelf zal zingen op het Eurovisie Songfestival in Moskou. Een fantastische keus, een prachtig lied dat de traditie van het pure chanson eerbiedigt, omdat het inhoudelijk klopt.

Het zal straks het opzienbarende breekpunt betekenen in de deunen die landen van hier en ginder vocaal over ons uitstorten. Voor Patricia Kaas is het een ongevaarlijke manoeuvre. Een artieste van haar formaat loopt geen risico. Ze is geen Alberti op jaren, geen lichtgevende editie van een herentrio dat in Nederland voor Toppers doorgaat.

Een vrouw van even in de veertig die het stof heeft opgesnoeven. Mooi literair beeld,

De Franse vedette Patricia Kaas in haar concert 'Kabaret' in Groningen.

Foto: Dennis F. Beek

om aan te geven dat ze leeft en geleefd heeft. In *Les hommes qui passent* legt ze het nogmaals uit, de mix van ervaringen. Elders in het programma bloeien de jeugdherinneringen op, een onderwerp waar Fransen nooit genoeg van krijgen. Het is het signalement dat Patricia Kaas doorzendt.

Daarmee kiest ze positie en dan kun je nauwelijks volhou-

den dat zij het terrein van de pop betreedt, ook al gaan haar vijf muzikanten met enig volume tekeer. In dat opzicht zijn er weinig nuances en kleuren in het spectrum waar een dominerende klarinet de toon zet.

Sentimenteel is ze niet. Geen moment speelt Kaas maniertjes van de klassieke vedette uit met onnozele babbels.

Het is stevig en doordacht en ondanks de voor elk nummer geconstrueerd gemetselde beweging, een danseres op de achtergrond, en een irritant onrustig decor met video- en filmbeelden, is het geen show in de zin van een spektakel. Er hangen een paar ballonnen als ze haar versie van *Sent in the Clowns* zingt.

Het blijft echter een illustra-

tie op kleine schaal, alsof ze besloten heeft enige terughoudendheid te betrachten. Daar is ze dubbel in, want de veronderstelde hommage aan de jaren '30 van de vorige eeuw bevat als kernpunt gekunsteld tingeltangel- en pianolawerk in eigentijdse arrangementen. Als het dan onvermijdelijk tot *Ich bin von Kopf bis Fuss* komt, kan ze de lage tonen niet pak-

ken en zingt ze tegen het valse aan. Gekanaliseerde passie, interessant repertoire, blote voeten op een trap, een gracieus lijfje en een dwingende persoonlijkheid typeren facetten van Patricia Kaas. Stel, dat de show die ze net niet maakt een gewoon concert van een benaderbare zangeres had opgeleverd. Dan was het helemaal fantastisch geweest.